

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3145/2020
07.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Зоране Делибашић, Бранке Дражић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Делић, адвокат из ..., против тужене “Комерцијалне банке“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Жарко Баришић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гж 252/18 од 06.02.2020. године, у седници одржаној 07.08.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гж 252/18 од 06.02.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Суботици Гж 252/18 од 06.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 875/17 од 24.05.2018. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је уговорна одредба уговора о динарском кредиту са девизном клаузулом за куповину стамбеног објекта уз коришћење средстава из буџета Републике Србије број .. закљученог дана 23.10.2009. године у Суботици између тужене и тужиоца и то прописана чланом 9. став 1. а која гласи да се корисник кредита обавезује да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење, на основу одлуке о тарифама накнада банке, плати банци једнократну накнаду у висини од 0,50% од износа одобреног кредита банке, у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем за Еур на дан плаћања је ништава и да не производи правно дејство. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 16.521,00 динара, по основу неоснованог плаћања провизије за обраду кредитног захтева и пуштањем кредита у коришћење по наведеном уговору од 23.10.2009. године, са законском затезном каматом почев од 30.11.2009. године, па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 71.100,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Суботици Гж 252/18 од 06.02.2020. године, ставом првим изреке, жалба тужене је делимично усвојена и преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка тако што се захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 54.100,00 динара, до досуђеног износа од 71.100,00 динара, за износ од 17.000,00 динара, одбија. Ставом другим изреке, жалба тужене се у преосталом делу одбија, а првостепена пресуда у преосталом делу у ком је

усвојен тужбени захтев и у делу одлуке о трошковима потврђује. Ставом трећим изреке, захтев тужене за накнаду трошкова у жалбеном поступку у износу од 52.000,00 динара, је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда и са постојећом судском праксом у тумачењу и примени релевантног материјалног права.

Према правном ставу усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита, који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и у фиксном износу или се наплаћују само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предмет тужбеног захтева је утврђење и исплата, тужба је поднета 11.09.2017. године, а вредност предмета спора је 16.521,00 динар.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора, очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, те је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић